

Дамян Дамянов

Петият сезон

Ех, че любопитна смесица
От бой и от сезони!
Грудка сняг се е надвесила,
А зелен е още клонът.
Сведен ниско над прозореца,
Маха ми с ръка позната.
С цяла преспичка отгоре си,
А под преспичката – с лято.
Да, седи си още лятото
Тук-там в листо, пълни с жега.
Но и есента със златото
Ей я, вплела се е в него.
А след есента – и зимата.
И цветец от пролет още.
И ги ето четиримата
На едно дърво разкошно.
И си викам: щом и в клоните
Тъй невидимо и меко
Са се смесили сезоните,
Как ли смесват се в човека?
Мъка, радост, скръб, мечтание...
Листопади, пек и вятър...
Ах, какво дърво обрано и
Цяло в плод си е душата...
Как ще да са четри? Клетият
Мил човечец в тях къде го?
Най-обърканият. Петият.
Ах, горкият: всичко – в него!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8062>]